

Dilluns 3 durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 3,22-30): En aquell temps, els mestres de la Llei que havien baixat de Jerusalem deien: «Està posseït per Beelzebul». I encara: «Aquest treu els dimonis pel poder del príncep dels dimonis». Llavors Jesús els va cridar i els parlava valent-se de paràboles: «Com pot ser que Satanàs tregui fora Satanàs? Si un reialme es divideix i lluita contra si mateix, no pot durar. I si una casa es divideix i lluita contra si mateixa, tampoc no durarà. Si és cert, doncs, que Satanàs s'ha aixecat contra si mateix i s'ha dividit, no pot durar: ha arribat la seva fi. Ningú no pot entrar a casa d'un que és fort i apoderar-se dels seus béns si abans no el lliga; tan sols així li podrà saquejar la casa. Us asseguro que tot serà perdonat als homes, els pecats i totes les blasfèmies que hagin proferit, però el qui blasfema contra l'Esperit Sant no tindrà mai perdó: és culpable del seu pecat per sempre més». Jesús va parlar així perquè deien d'Ell que tenia un esperit maligne.

«El qui blasfema contra l'Esperit Sant no tindrà mai perdó»

Mn. Vicenç GUINOT i Gómez
(Sant Feliu de Llobregat, Espanya)

Avui, en llegir l'Evangelí del dia, hom resta astorat —“al·lucina”, com es diu en el llenguatge del carrer—. «Els mestres de la Llei que havien baixat de Jerusalem» veuen la compassió de Jesús per les persones i el seu poder que opera a favor dels oprimits, i —amb tot— li diuen que «està posseït per Beelzebul» i que «treu els dimonis pel poder del príncep dels dimonis» (Mc 3,22). Realment és sorprenent el punt fins on poden arribar la ceguesa i la malícia humanes, en aquest cas d'uns lletrats. Tenen davant seu la Bondat en persona, Jesús, l'humil de cor, l'únic Innocent i no se n'adonen. Se suposa que ells són els entesos, els qui coneixen les coses de Déu amb vista a ajudar el poble, i resulta que no solament no el reconeixen, sinó que l'acusen de ser diabòlic.

Amb aquest panorama és com per a “girar cua” i dir: «Aquí us quedeu!». Però el Senyor pateix amb paciència aquest judici temerari sobre la seva persona. Tal com ha afirmat Joan Pau II, Ell «és un testimoni insuperable d'amor pacient i d'humil mansuetud». La seva condescendència sense límits el mena, fins i tot, a provar de remoure llurs cors tot argumentant-los amb paràboles i consideracions raonables. Amb tot, a la fi, els adverteix amb autoritat divina que aquest tancament de cor, que és rebel·lia davant l'Esperit Sant, restarà sense perdó (cf. Mc 3,29). I no perquè Déu no vulgui perdonar, sinó perquè per a ser perdonat, primer, hom ha de reconèixer el seu pecat.

Tal com anuncià el Mestre, és llarga la llista de deixebles que també han patit la incomprensió quan obraven amb tota la bona intenció. Pensem, per exemple, en santa Teresa de Jesús quan ella intentava portar a més perfecció les seves germanes.

No ens estranyi, per tant, si en el nostre caminar hi apareixen aquestes contradiccions. Seran l'indici que anem pel bon camí. Preguem per aquestes persones i demanem al Senyor que ens atorgui la pacient perseverança.